

RAFAELOVA ŠKOLA

Vlnění nymf

Renata Štulcová

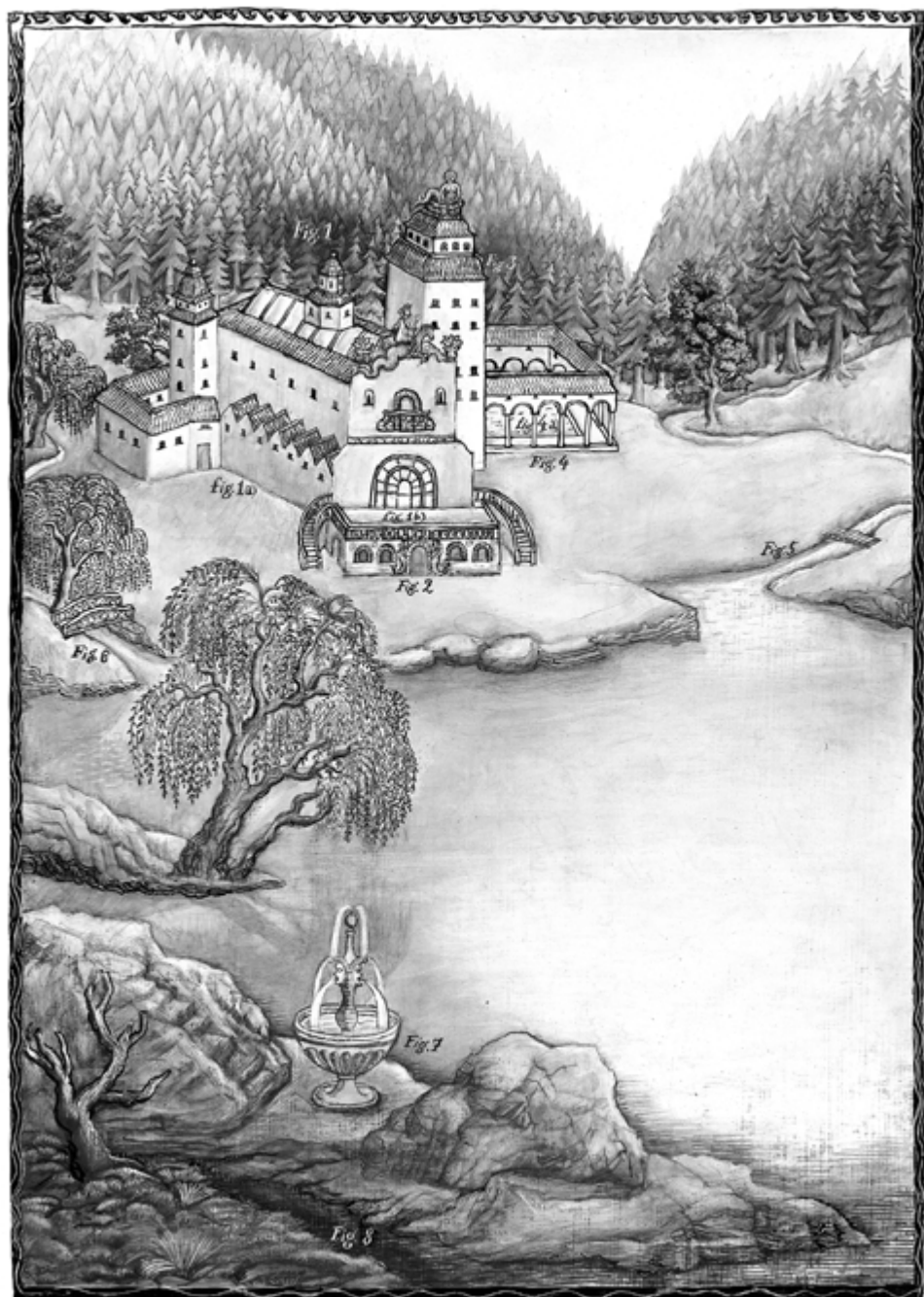

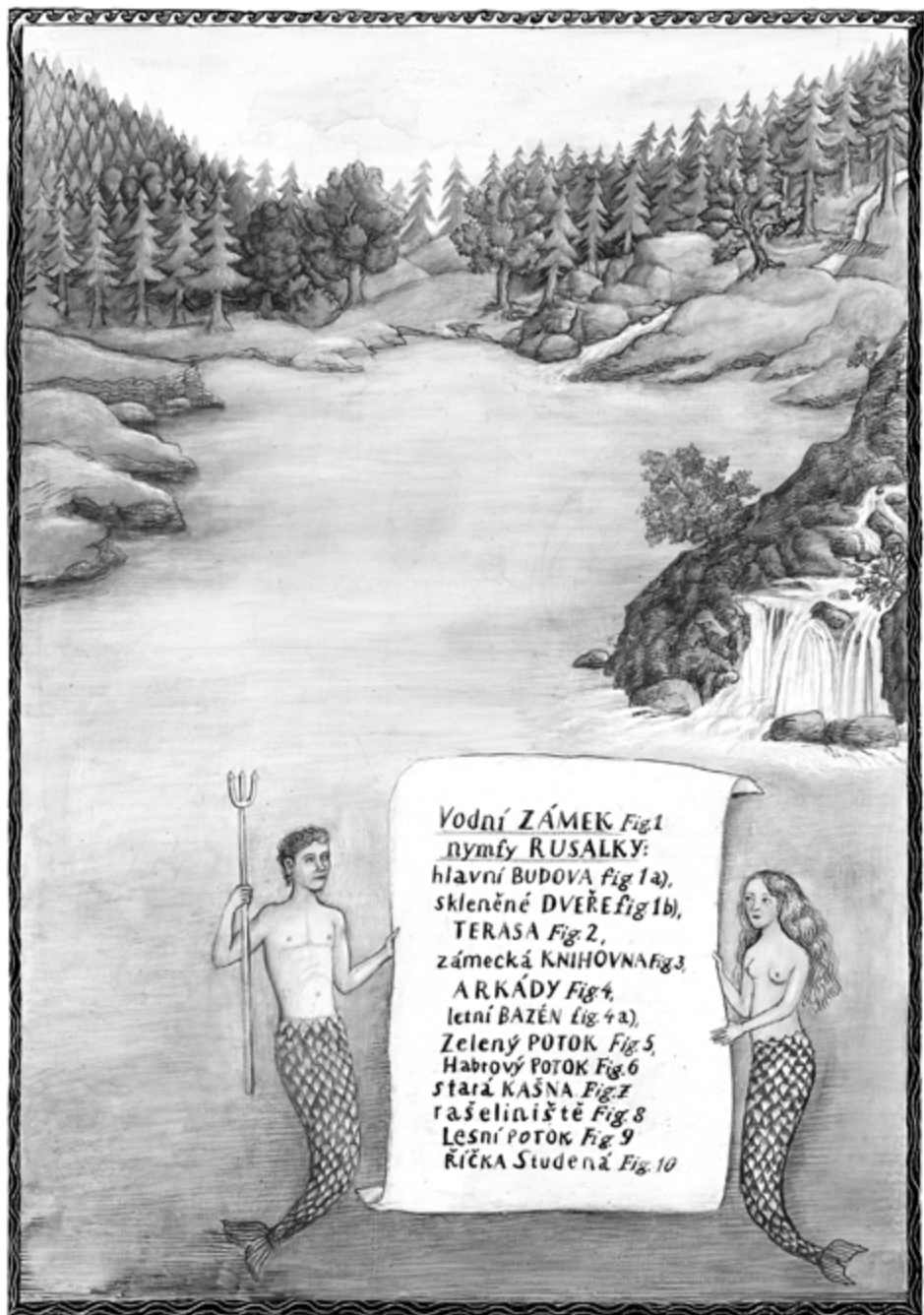
MAITREA

Rafaelova škola

Vlnění nymf

Vodní ZÁMEK Fig.1
nymfy RUSALKY:
hlavní BUDOVA fig.1a),
skleněné DVEŘE fig.1b),
TERASA Fig.2,
zámecká KNIHOVNA Fig.3,
ARKÁDY Fig.4,
letní BAZÉN fig.4a),
Zelený PŮTOK Fig.5,
Habrový PŮTOK Fig.6,
stará KAŠNA Fig.7,
rašeliníště Fig.8,
Lesní PŮTOK Fig.9,
ŘEČKA Studená Fig.10

Rafaelova škola

Vlnění nymf

Renata Štulcová

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Rafaelova škola. Vlnění nymf/Renata Štulcová. -- První vydání v českém jazyce. -- Praha:

Maitrea, 2017

ISBN 978-80-7500-302-7

821.162.3-31 * 821-93 * (0:82-312.9)

– české romány

– fantasy romány

– publikace pro děti

821.162.3-3 - Česká próza [25]

821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová

Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2016

Illustration © Jarmila Marešová, 2017

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2017

ISBN 978-80-7500-302-7

Obsah

1. Podzimní čas s Atlantidou	1
2. Pod vlivem Plutona	9
3. Tenhle kluk je král?	17
4. Horovo oko	25
5. V podezření a ohrožení	35
6. Setkání v lese	43
7. Princezna v zeleném	51
8. Vzpomínky krále kentaurů	55
9. Láska a žárlivost	61
10. Hvězdný vtip	67
11. Obrazy zkázy	73
12. Slunovratný spánek	79
13. Útok z písku	87
14. Barva duhovky	97
15. Hlídky a navigace	105
16. Pátrání v muzeu	111
17. Kdo je Krakonoš?	119
18. Ainina bolest	125
19. Jak se rodí voda	129

20. Vlíí cesty	137
21. Vzpomínky na Atlantidu	143
22. Rande s navigací	147
23. Ainina poslední vzpomínka	155
24. Jakubská slavnost	159
25. Zakynthos	167
26. Útok v zálivu	175
27. Musím ze školy	185
28. Podmíněné vyloučení	189
29. Melissánina jeskyně	197
30. Zášť	203
31. Omámeni delfíny	209
32. Hovořit s delfíny	215
33. Líhnutí želv	223
34. Svítání v Atlantidě	229
35. Podzimní čas s Atlantidou	241
36. Den s Aine	251
37. Příjezd Plantefolieho	261
38. Vloupání	271
39. Noční útok	273
40. Láska ve vločkách	277
41. Vpád do Kentaurionu	287
42. Prozrazena	293
43. Nepříjemné setkání	299
44. Královna matka	305
45. Povýšení kentauři	311
46. Hostem královny.....	321

47. Pravda o babičce	327
48. Nešťastný návrat	335
49. Stella Maris	345
50. Pohřbené město	351
51. Využij ty dary	363
52. Míza v žilách	369

Milí čtenáři,

snažíme se, aby naše knihy byly perfektní. Pokud i přesto objevíte v knize nějakou chybu, napište nám na nakladatelstvi@maitrea.cz a my ji rádi opravíme.

Děkujeme, Váš nakladatel.

Podzimní čas s Atlantidou

1.

*Ze stejné látky jsme, z níž spřádají se sny,
a život je jen ostrůvek,
co ze všech stran je obklopený spánkem...*

– William Shakespeare, *Bouře*

LUNA OBÍHÁ ZEMI a všechny vody světa ji následují, nadechují se, vydechují, vlněním se dorozumívají, vlnění prochází všemi a vším.

Vlněním procitla.

Neznala své jméno, ležela v příšeří, vznášela se vlněním a v dále přes světlou clonu probleskovalo rozmazané světlo.

Snažila se zaostřit. Světlo zůstávalo matné.

Zdálo se, že dokáže přemýšlet, ale nevěděla, co je přemýšlet, ani neměla o čem. Slabě osvětlená nicota jí přemýšlet neumožnila.

Nevěděla, co je teď a potom, co bylo předtím. Neznala ještě plynutí času. Vždyť do bytí procitla právě před chvilkou...

Neznala žádné zvuky kromě hudby, kterou s sebou vlnění přinášelo. Ležela a naslouchala druhému zvuku, který se objevil blízko a byl stále silnější.

Dum, dam, dum, dam...

Začínala být neklidná. Ve své mysli cítila něco divného. Začala si uvědomovat, že zná ještě něco, že před procitnutím bylo ještě... *Dum, dam, dum, dam...* Údery byly stále silnější... Snažila se rozpomenout...

To je srdce! Moje srdce, blesklo jí hlavou.

Šupiny, klepeta, klepeta, klepeta... Tady je... Klepeta, klepeta, klepeta... Tady...

Za clonou se míhal divný stín, tančil dokola a ve vlnění přicházela drmolivá slova.

Ryby, ryby, šupiny, šupiny, klepeta, klepeta, klepeta... Tady je... Klepeta, klepeta, klepeta... Tady, tady je...

Ryc!

Tlak!

Vrhla se na ni jakási síla. Instinktivně se jí bránila, poprvé se pohнула. Poprvé poznala, že není jen myslí a srdcem. Poznala, že má tělo, dlouhé tělo.

Zavlnila se v síle, která ji přepadla, a síla se rozplynula kolem. Zbylo zase jen vlnění a údery srdce. Ležela obklopená silou, která už na ni neútočila, neubližovala jí. Naopak, konejšila ji svým vlněním, objímala ji něžně jako... Jako... Věděla, že zná něžné objetí, ale nepamatovala si na ně. Nepamatovala si, kdo jiný by ji kdy objímal než tato síla.

Kolem sebe viděla povlávat dlouhé prameny, netušila, že to jsou její vlasy. Dostala ještě větší strach. *Dum, dam, dum, dam...* srdce jí divoce bilo. Opět se nehýbala. Nevěděla, že se může znovu sama pohnout. Že pohyb je zákonem kosmu.

Náhle ucítila měkký studený dotek. Zamrazilo ji, pokusila se otočit, ohnat, ale nezvládla své tělo v té vlnivé síle. Narazila. A tam, kde měla mysl, se jí rozlila bolest.

Au! chtěla křičet. *Au...* Ještě naposled ji zamrazil neznámý dotyk. A zaslechla drmolení.

Klepeta, klepeta, klepeta... Studená Marina... Klepeta, klepeta, klepeta... Už jdou... Jdóóóuuuu... Utikááát...

Divoké kvílení, které ji roztřásl, náhle utichlo, vlnění ji zhouplo, omdlévala bolestí a vtom ji kdosi zvedl ke světlu.

„Vyplivni vodu a nadýchni se!“ zaslechla, než dostala pořádnou herdu do zad. Kuckala ze sebe vodu a jako bázlivé zvíře se rozhlížela kolem sebe.

„Nad hladinou dýcháme plicemi, takže musíme vodu vždycky vyplivnout, na to nezapomeň, sestřičko,“ radila jí plavovlasá nymfa.

Nymfy ji vynášely na břeh bazénu a potom na lůžko z proutí.

Tady, bez konejšivé náruče mateřského vlnění, na ni dopadla zemská tíže. Gravitace jí dala vědět, že na souši je z ní nemotorná zranitelná bytost.

Plavovláska při vystupování z vody změnila svůj ocas v nohy, navlékla si tyrkysové hedvábné roucho a usedla vedle ní.

„Klidně lež,“ prohlížela si její modré natlučené čelo. „Matka i profesor Emanuel mi říkali, že každou metamorfózu nepěkně prožíváš, rozebírali jsme, jaké jsi měla problémy s hadím ocasem.“

Jsi poslední v metamorfóze, tvoji spolužáci už docela obstojně plavou, takže máme co dohánět.“

Co je matka? Emanuel? Metamorfóza?

Dlouhovlasé ladné nymfy v přepásaných pláštích jí přinesly krátké tílko a sehnuly se, aby ji do něj navlékly.

„To jsou vaše vychovatelky, starají se o vás, dívky,“ upozornila ji plavovláska.

Měla pocit, že ví, že při oblékání tílka se musí zvednout a pomoci těm, kdo ji oblékají. Ale nedokázala to. Jen plácla velikou stříbrnou ocasní ploutví a to tak nešikovně, že ucítila ostrý náraz až v hlavě. Natlučené čelo ji znovu rozbolelo.

„Lež,“ uklidňovala ji plavovláska, když jí podložily záda a hlavu polštáři. „Přece si pamatuješ, že se nymfy jen tak neposadí.“

Nepřikývla. Nic si nepamatovala.

„Co je s tebou? Jsi nějaká zaražená,“ pohládila ji plavovláska po tváři a přikládala na čelo zelené listy, které přinesla jedna z vychovatelek. „Matka netrpělivě čeká na zprávy, byli jsme trochu překvapení, jak dlouho vyspáváš, Marino...“

„Marino?“

„Jsi celá rozespalá nebo... Proč jsi tak vylekaná? Je ti špatně? Víš, kdo jsem? Rusalka, tvoje sestra.“

Marina neodpovídala, zato roztržitě zaostříla do otevřených dveří, které vedly na terasu. V dáli viděla hladinu jezera. Oknem dopadaly dovnitř teplé sluneční paprsky, které se blýskaly na mramorovém obložení komnaty. Ne komnata, přímo sál to byl, s velikým mramorovým bazénem uprostřed. Ty paprsky – to bylo to světlo, které viděla po procitnutí. Nyní si všimla, jak se na hladině bazénu vznáší světlé cáry.

„To je obal, v kterém ses metamorfovala,“ vysvětlovala Rusalka. „Pořád jsi spala, nepraskal ti, mysleli jsme, že ti ho zítra sami rozřízneme. Ale naštěstí jsi ho roztrhla sama...“

„Já...“ Marina polkla a zmateně zamrkala. „Já ho neroztrhla... Někdo... sahal na mě, křičel...“, vzpomínala, až jí naskákala husí kůže a ploutvemi projelo brnění.

„Marino, to se ti muselo zdát. Taková noční můra, věř mi,“ konejšila ji Rusalka a sevřela jí dlaň. „Gvendolíno,“ obrátila se na vychovatelku, „zavolejte okamžitě profesora Emanuela a taky Fontána. Ať přijdou pokud možno hned, že moc prosím.“

Gvendolína odešla a Rusalka s druhou vychovatelkou Lori donesly Marinu opět do bazénu.

„Než profesori dorazí, musíš se rozplavat,“ říkala Rusalka. „Už máš za tu chvilku pořádně otlačenou hřbetní ploutev. A voda ti taky pomůže lépe rozpustit bouli na čele. Drž se rukama okraje. Tak a natáhni se na vodě. Skvělé, Marino,“ pochválila ji měkkým hlasem. „Tvoje páteř je teď víc jak dvakrát delší, než jsi ji měla jako víla. Chytnu tě v pase a Lori ti bude pomáhat s pohyby ocasu.“

Nevím, co je víla... Ale ve vodě se mi dobře pohybuje, není mi tedy tak těžko, zavřela Marina oči a jen se vlnila objímající vodou nahoru a dolů.

„Skvělé!“ zatleskala Rusalka. „A teď spoj ruce před sebou a vlněním proplav celý bazén.“

Marina se vlnila bazénem, ve vlnách se odrážely mramorové vzory a jí se zdálo, že vodě patří odjakživa. Svým stříbrným ocasem a ploutvemi lemovanými modří klouzala vodou jako bystrý proud.

„Fantazie!“ vyskočila ve vodě Rusalka a kolem ní se vznesly spršky vody. „Matka bude žasnout. A pak že jsi víla. Teď se najíš, a než přijdou doktoři, dáme se do dalšího tréninku.“

Vychovatelka přinesla lahodně vonící polévku. Uvnitř plavalo cosi barevného, ale jak byla Marina vyhladovělá, příliš to nezkoumala.

„Mořské řasy, výborná strava pro nymfy,“ upozornila ji Rusalka, přitom přešla k otevřenému oknu a zamyšleně se zahleděla do dálky.

Marina dojedla, odložila misku a lžíci a prohlížela si své tělo. Nepamatovala si, že by předtím vypadala jinak, ale tohle tělo vnímala jako ohromné překvapení. Kdekoli se svých šupin a ploutví dotkla, cítila, že se dotýká sebe.

Ponořila se do hloubi bazénu a na mysli jí vytanula jedna z mála vzpomínek, které měla.

Kdo mi roztrhl můj obal? Co mi chtěl udělat? Byl to jen sen, jak tvrdí Rusalka? Roztrhl mi přece obal, který mě chránil. Co mi udělá příště?

S tlukoucím srdcem se vynořila nad hladinu, ale spatřila jen klidnou Rusalku důstojně hledící do dále za jezero. S Rusalkou se přestávala bát, že zaslechne ten vířskot a někdo ji bude ohmatávat a ohrožovat.

Lákalo ji vlnění, vlnila se pod vodou nahoru a dolů, zkoušela, kterými pohyby se kam dostane. Ploutve používala podvědomě pro zastavování, stoupání, otáčení. S požitekem se pomocí dlouhé páteřní ploutve, kvůli které se nymfy nemohou položit na záda, dala do rolování ve vodě, jako kdyby válela sudy.

Vadí mi to tílko, zakrývá mi ploutev na zádech, uvědomila si a mokrý kus hadru ze sebe stáhla. Krásná ploutev, která jí vyrůstala téměř po celé délce páteře, se jí okrasně vlnila a válení sudů pod vodou se stalo naprosto geniální zábavou.

„Marino, hned se oblékni, co kdyby už přišel profesor Fontán,“ zaslechla v mysli Rusalčino kárání.

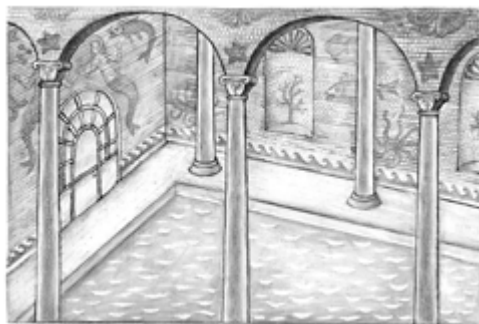
Zastavila podvodní dovádění a vyrazila nad hladinu. „Já budu takhle, mně je takhle líp. Tričko mě nesnesitelně drhlo do ploutve,“ odsekla Rusalce a zase se chtěla ponořit.

Rusalka přešla od okna k bazénu. S kamennou tváří si svlékla hedvábný plášť a skočila k Marině. Už při skoku se metamorfovala a nyní plavaly v bazénu nymfy dvě.

„Nemůžeš být takhle nahá. Podívej, já se umím metamorfovat tak, že si tělo pokryju šupinami až ke krku, ale tebe to musíme teprve naučit,“ zlobila se na ni, lapila ji v pase a donutila ji se ve vodě napřímit. „Poslouchej mě, Marino,“ mluvila na ni ledově přísným tónem. „Copak jsi při tom spánku zapomněla, že ve společnosti nemůžeš chodit nahoře bez?“

Nemůžeš chodit nahoře bez, už jsi velká holčička, vezmi si ty plavky..., zaslechla Marina hlas ze vzpomínek. *Nebyl ani Rusalčin, ani vychovatelčin. Byl...* Zavřela oči, ale ať se snažila sebevíc, neviděla vzpomínku na tu, která k ní mluvila.

„Co to je společnost? Proč si nic nepamatuju?“ vykřikla rozzlobeně. „Proč?“ plácla do hladiny, až se kolem vznesly fontány vody. „Proč?“ zaječela na Rusalku. Ta se jí překvapeně pustila. „Kde jsem se tady vzala? Co je metamorfóza? Kdo jsou víly? A opravdu mi obal někdo zvenku roztrhl, dobře si na to pamatuju... Bojím se, bolí mě hlava,“ chytila se za čelo a klesla na dno bazénu.

Pod vlivem Plutona

2.

Vylečte ji. Cožpak nedokážete vyléčit chorou mysl?

– William Shakespeare, *Mackbeth*

EŠŤASTNOU ŘEČ PRÁVĚ KONČILA profesorka Rusalka ve sborovně Rafaelovy školy. Nešťastnou, protože hovořila především o Marinině nezdařené metamorfóze.

„...A má neustálé migrény,“ povzdychla si nakonec po dlouhé pomlce.

Aine zatím zhluboka dýchala, oči měla zavřené, snažila se ovládnout svůj neklid.

„Já bych to zase tak tragicky neviděl,“ ozval se kulatý profesor Emanuel a čistil si své brýle, které stejně jako několik dalších kolegů nosil spíš kvůli psychologickému efektu. „Marina není první, kdo dočasně ztratil paměť při metamorfóze. Jen si vzpomeňte například na syna toho lesníka z Pece pod Sněžkou, to není tak dávno, co maturoval.“

„No, nebo dcera toho chirurga z Plzně,“ vzpomněla si dryáda Otoljenka. „Ta si dokonce myslela, že je strom.“

Ředitelka Flóra pokývala hlavou: „Ano, máte pravdu, sama jsem včera procházela dlouhý seznam všech, které zradila paměť. Během týdnů, nejvýše měsíce se jim zase sama vrátila. Marina se výborně metamorfovala, nemá vůbec žádné problémy s vodním živlem, ani s tělem nymfy. A to nejpodstatnější: nezapomněla mluvit a veškeré ostatní věci jako najíst se a podobně.“

Profesor Fontán přitakal: „Podrobujeme ji denně drahokamové kůře. Když si včera prohlížela fotografie spolužáků a školy, přiznala, že cítí jakousi clonu. Že ví, že před metamorfózou něco bylo, ale má to zamlžené.“

Aine stále jen mlčela. Z parku za oknem se navzdory blížícímu se létu drala mlha.

„Ehm,“ odkašlal si profesor Pan, který Aine stále pozoroval. „A jak je na tom se znalostmi ze školy, kolego?“

Profesor Fontán stiskl rty. „Doporučuji sboru, aby ji už do vysvědčení nezkoušeli. Nabyl jsem dojmu, že zvláště letošní znalosti má kvůli výpadku paměti zablokované.“

„Hm, to jiní mají znalosti také zablokované a i bez výpadku paměti. Třeba takový Bulízník se Sejkorou,“ projížděla profesorka angličtiny Stříbrná klasifikační seznam terciánů. „Ještě je musím oba přezkoušet. Doufám –“

Nečekané zaklepání ji zarazilo v půlce věty.

„To bude určitě Arthos,“ zvedla se ze židle ředitelka.

Když se dveře otevřely a v nich opravdu stál mladý král kentaurů, ve sboru zavládlo vzrušení. Králové kentaurů zřídka procházejí branami svého království.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil je stále stejný, zamyšlený, jak ho znali, když vedl hvězdárnu. „Paní Flóra požádala mého bratra

o astrologické posouzení Marinina horoskopu v době metamorfózy a on usoudil, že by bylo lepší, abych se na to podíval já. Předal mi Marininu složku, a tak jsem tady,“ rozhlédl se Arthos po překvapených tvářích. Na té Pukově prodlel o vteřinku déle a Puk jeho pohled nevydržel. Stále cítil vůči Arthosovi zášť kvůli Amálii. Nikdy nepochopil, proč Arthos odmítá stovky citelek, jak můžou kentaura nechat takové krásky lhotejným. Čím víc o Arthosovi přemýšlel, tím barvitěji si představoval jeho vědeckou spolupráci s Amálií.

Zatímco se Puk utápěl v žárlivosti, Arthos si soustředěně rozložil grafy na konec dlouhého stolu, sundal si sako, v tom červnovém vedru uvolnil kravatu a pustil se do výkladu.

„Paní ředitelko, vážení kolegové, nebudu zabíhat do zbytečných astrologických podrobností, ale spíše vám nastíním jejich následky. Z data, místa a času Marinina narození jsme vyčetli, že Marina je narozena pod vlivem Štíra, Vah a Vodnáře. Z toho vyplývá její vrozená podstata. Marina se zrodila jako kombinace vody s menším podílem vzduchu. U ní jako u víly není tento fakt důležitý. Jenže hraje důležitou roli při jednotlivých metamorfózách. Jistě si pamatujete, jaké měla potíže při metamorfóze v nágu. Tady paní Damiána,“ pokývl na zástupkyni Meluzíny, „by nám mohla vyprávět, jak s princeznou Meluzínou učily Marinu přijmout ohnivý živel.“

Štírům vládne Pluto. Planeta jednoho z vládců Zásvětí. Pluto se rovná osudu, přitahuje k sobě duše, pomáhá jim v proměně, znovuzrození.

Ve dnech, kdy se Marina metamorfovala, procházela právě naše paní Alba, její stříbrný kotouč, přes Plutona, který se sám nacházel v Zodiaku ve znamení Ryb –“

Ve sboru to zašumělo.

„Mohli jsme to předvídat, kdybychom bývali udělali Marině rozbor horoskopu na dny metamorfózy,“ řekl Arthos, „ale stejně bychom byli bezmocní.“

Vtom profesorka Stříbrná zvedla ruku. „Dokážete odhadnout, jak dlouho bude Marina v tomhle stavu? Víte, nemáme za ni alternaci na roli Puka do Snů noci svatojánské. Pravděpodobně si nepamatuje text a my máme za měsíc a půl hrát představení rodičům, jak nám velí tradice.“

Arthos se zahleděl do oken, park už nebyl pro mlhu vůbec vidět.

„Paní profesorko, těžko říct. Hvězdy nám jsou, zdá se, nakloněny. Pluto právě opouští Ryby a přechází do Berana, což je ohnivě znamení. S Lunou se Pluto v těchto měsících nepotká, takže by jeho vliv na Marinu měl zeslábnout. Ale kolik dní nebo týdnů si bude Marina myslet...“ Arthos byl náhle v myšlenkách na míle vzdálen. Vtom potřásl hlavou a dodal: „Možná by pomohlo, kdybych za ní zašel. Mám nějaké otázky, kdyby mi na ně odpověděla, pokusil bych se udělat přesnější závěr o tom, co se s ní stalo,“ navrhl sboru. Aine překvapeně zvedla tvář.

Marina ležela nahá na hladině bazénu v síni, v níž procitla. Přebývala stále tady, sem jí nosili jídlo, tady si s ní Rusalka povídala o životě před metamorfózou, tady trénovala plavání, které již dotáhla k naprosté dokonalosti, a tady se jí lékaři snažili navrátit paměť.

Teď očima objížděla mramorové výklenky, květy, ornamenty a klenutí neuvěřitelně vysokého stropu. *Kdyby tu nebyl bazén, mohl by to být koncertní sál.*

Obdivovala modrý mramor se zelenými, bílými a červenými žilkami, když se profesorka Fontánová brodila kolem ní a obnovovala jí sílu čaker.

Nejníže na Marinin nymfí ocas položila rudý rubín, výše pod pupek oranžovohnědý karneol, nad pupek žlutý citrín, na srdce zelený malachit, do krční jamky tyrkys, mezi obočí temně modrý lapis lazuli a nakonec jí do vlasů připnula krystal fialového amethystu omotaný stříbrným drátkem, takže se krystal dotýkal temene Marininy hlavy.

Proč si nevzpomenou? Vím, že jsem se učila pracovat s kameny... Možná je to tak dávno, že si to nepamatuju... Možná je všechno jinak, než mi Rusalka tvrdí... Kdoví kdo vlastně jsem? Kdoví proč mě sem zavřeli? letělo jí hlavou.

„Zavřete oči, Marino, vnímejte vibrace kamenů,“ přikázala profesorka v promáčené bílé říze, překřížila si paže na hrudi a také zavřela oči.

Vteřina ticha a potom se síní rozezvučelo sedm táhlých tónů, jako kdyby někdo hrál na dlouhé struny. Marina se neodvážila otevřít oči, aby se přesvědčila, že je vydává profesorka, a vzápětí se kameny na jejím těle rozvibrovaly.

Ta energie byla tak silná, že oddělila Marinino vědomí od nymfího těla, aby mohlo nabrat sílu v Zásvětí.

Marinina komnata nebo spíš sál, jak ona sama pro sebe to místo nazvala, byla nepřetržitě hlídána stráží vodních mužů. Stáli nehnutě s vlasy svázanými v týle a v kabátcích, které svou barvou připomínaly hladinu jezera pod dešťovými mraky. *Kdyby byly nazelenalé, tak ty jsem snad někde už musela vidět*, přemýšlela Marina. Jak byla potom překvapená, když jí Rusalka představila elfa a vílu v podobných kabátcích v právě nazelenalých odstínech. *Moje tělesná stráž?* divila se znovu nyní, když ležela na vodě v jemné tyrkysové košilce. Spát ve vodě bylo mnohem pohodlnější než si tlačit ploutve na lůžku. Jenže spánek nepřicházel.

Odevšud se linuly tiché nymfí písňe podobné velrybímu zpěvu. Tomu zpěvu, který vniká do srdcí i duší, protože jeho každý tón rozeznívají radost a smutek vetkané do osudu všech a všeho.

Všude jsou strážce, nikdo se sem nemůže dostat, tak čeho se bojím? Ten den, co jsem se probudila, tady nikdo nehlídal, mohl se sem dostat kdokoli, ale Rusalka stejně tvrdí, že sem nikdo nemohl jít, protože ona ví, kdo kde byl, kam koho poslala...

*Prý jsem nebyla dřív nymfá? Hm, to je divné, prohlížela si ve svitu Luny své tělo. Metamorfóza ocasu v nohy mi jde, ale je to tak nepříroze-
né chodit po dvou. Na suchu je těžko, země je tvrdá a v botách se jde ještě
hůř. Špatně pokládám chodidla, jsou uzoučká... Rusalka sama říkala,
že chůze po zemi je pro nymfu stejná jako pro člověka chůze po ostrí meče.*

Vtom v tichu nymfích písni Marina zaslechla, že se vodou nese vlnění.

Někdo sem jde nebo plave!

Pak uslyšela šepot před vstupem do sálu, poznala hlas nymfího strážce. Ten druhý hlas jí byl neznámý.

„Ano, jen na chvíličku. Já jí to jen předám a zase půjdu.“

Marina se ve vodě napřímila. Oči měla vytřeštěné, když do sálu vplula plavovlasá nymfa.

„Ahoj,“ vrhla se na ni, takže Marina nestačila uniknout jejímu objetí. Pak se na ni sympatická blondýnka podívala proti světlu Luny a špitla: „Říkali nám, že si na nás nepamatuješ, takže já jsem Médea a my dvě jsme nejlepší kamarádky... teda aspoň jsme byly, než jsme se metamorfovaly...“, znejistěla, když viděla udiveně mr-
kající Marinu. „No, tohle jsem ti přinesla. Měla jsem ji půjčenou
těsně před metamorfózou a už jsem ti ji nestihla vrátit,“ podávala
Marině stříbrnou členku. „Tobě sluší, mně stříbrná neslušela, ale
zachránila jsi mě s ní, protože jsem byla šíleně rozcuchaná od mlhy,
než jsme prošly lesem do školy. Vzpomínáš?“

Marina zavrtěla smutně hlavou. Cítla však, že je jí Médea blízká, proto se rozpovídala. „Vím jenom to, co mi moje sestra, teda Rusalka řekla. Ukazovala mi vaše fotky, i tebe, ale říkala, že mě ještě budou léčit, než mě mezi vás pustí. Nechtějí ke mně pustit ani babičku, ani maminku, protože si na ně taky nepamatuju.“

„Maminku?“ zarazila se Médea. „Oni už našli tvou maminku?“

Nyní se zase zarazila Marina, ale přikývla.

„A kde celou tu dobu byla?“

„Kde by byla? V království elfů a víl, ona je tam přece královnou...“

Médea nevěřila vlastním uším. Zнала od své matky psycholožky různá onemocnění duše, která se léčí na psychiatrii, a teď se zdálo, že Marina je takovým onemocněním postižena.

„Už musím jít,“ pohladila kamarádku po tváři.

„Přijdeš zase?“ zeptala se Marina.

Médea přikývla. V tom smutném zpěvu nymf jen ztěžka zadržovala slzy.

Plula pak chodbami Rusalčina paláce jako gondola benátskými kanály. Tak byly chodby stavěny, aby se jimi dalo plavat i projít suchou nohou.

Plavala a brečela, bylo jí jedno, jestli ji někdo spatří a nahlásí profesorce Rusalce, že se palácem pouští, kam nemá. Bylo jí to jedno, protože její nejbližší přítelkyně, kterou má jako sestru a se kterou se tak úžasně setkala při přijímacích zkouškách, je těžce nemocná. Proplula zpátky téměř celým palácem rozkládajícím se kolem nymfího jezera za bránou, až konečně dorazila do míst, kde přebývají studenti Rafaelovy školy.

Deset spolužáků na ni po celou dobu netrpělivě čekalo v sále, který využívají nejen při lekcích profesora Emanuela, ale především když se chtějí sejít a popovídat si.

„Jsi v pořádku?“ pomáhala jí Šárka z vody.

„Prosím tě, proč by nebyla v pořádku,“ utrl se na ni Vilda.

„Hlavně ať nám řekne, co je s Marinou. Mluvila jsi s ní?“ vyhrkl.

Médea pokývala hlavou, před spolužáky se styděla brečet, proto zatím neřekla ani slovo.

Kydippé jí podala ze břehu župan, Médea se metamorfovala a pak dopadla na židli.

„Je to... je to ještě horší, než jsme mysleli,“ rozplakala se.

„Co je s ní? Opravdu tě nepoznala? Řekni nám něco.“

Médea si utřela nos. „Ona neztratila jenom paměť. Ona si navíc myslí, že Aine je její máma a Rusalka sestra. Kdybyste viděli, jak se divně dívala, vůbec ne jako Marina. Ona se... zbláznila!“

Tenhle kluk je král?

3.

*Od té doby, co jsem tady, tak zkrásněla,
její hlas jak stříbrné zvonky něžně zní...*

– William Shakespeare, *Edward III.*

RUSALKA ODVEDLA MARINU do svých síní v patře, kde nebyly bazény, ale voda ve fontánkách a nádržkách. Odevšud dýchal chladivý mramor, zelenaly se květiny, prosluněná místa se střídala s temnými zákoutími.

„Tady jsem ti z tvých věcí vybrala halenku a sukni. Převlékni se, nehodí se, abys mluvila s králem kentaurů v županu.“

„Já budu mluvit s králem kentaurů? Proč?“

„Protože je to náš nejlepší astrolog. Zkoumal vlivy kosmu na tvou nepovedenou metamorfózu. Hm, koukám, že je ti všechno nějaké těsné a krátké, půjčím ti svoje šaty, abys vůbec mohla dýchat.“

Nakonec Marina čekala na návštěvu v tyrkysových letních šatech. I přes Rusalčin krásný model se cítila nesvá, netrpělivá. Ztracená paměť ji doháněla k podivným stavům beznaděje. Přecházela kolem otevřených oken, průvanem vzedmuté závěsy ji přitom hladily po pažích.

Stejně jako její matka královna Aine ve Vílím zámku si i Rusalka potrpěla na nábytek a zařízení s kovovými ornamenty rostlin vyplněnými barevnými skly. I dveře mezi místnostmi byly zdobeny takovými skleněnými vitrážemi. Světlo od Slunce a Luny skrz sklíčka pak v jasných dnech a nocích rozehrávalo hotový tanec barev. Ve dne vřelý, v noci chladivý.

Marina byla z té návštěvy nervózní, i v letním parnu se chvěla zimou, nalila si tedy vlažný čaj ze skleněné červené konvice, který byl určený pro hosta, a klesla do křesla.

Mám rodinu, sestru, spolužáky, ale na nikoho a na nic si nepamatuju, jako kdybych k nikomu nepatřila... Médea na mě byla tak milá, prý jsme se kamarádily... Jaké to asi bylo, co jsme dělaly? Jako kdybych sem na tenhle svět spadla před několika dny... , zamrazilo ji.

„Už jde!“ vešla Rusalka k Marině do komnaty. „Vidíš, tamhle?“

Marina zaostřila nymfí zrak a spatřila mladíka tolik odlišného od světlovlasých a bledých stráží, které znala z Rusalčina paláce.

„To je on? Astrolog?“ usmála se a vyklonila z okna. Z Arthos na dálku sálala ohnivá energie, kterou nymfy ponořené do vodního živlu tak postrádají. „To má být kentauří král? Tenhle kluk? Jde, jako když cválá kůň, ale má super krásný vlasy,“ vyprskla.

„Poslouchej, sestřičko,“ vtáhla ji Rusalka zpět do místnosti. „Tenhle kluk ti zachránil život a přeci jen je to král, tak se k němu podle toho chovej. Slušně mu vykej. A hlavně se do něj nezamiluj. Kentauři mají oči jen pro kentaurky. Za všechny ty věky ještě svět neslyšel o jediném kentaurovi, který by si vybral jinou elementálku. Teda...“ Rusalka se zamračila a vztekle mlaskla. „Já ty svoje nymfy snad... Podívej, jak jsou naivní, nakrucují se před ním a on je ani nevnímá. Navíc...“ Rusalka stáhla čelo ještě přísněji, „byly... celá vodní říše byla seznámena s tím, že se Arthos stal králem, a ony se pořád chovají, jako kdyby to byl prostě kentaur odvedle... Až odejde,

dám jim co proto. Mají tolik důležité práce a stačí, aby se tady objevil Arthos, a na všechno zapomenou.“

Marina opravdu nestačila zírat, jak na Arthose nymfy z jezera mávaly, volaly, jiné se sbíhaly u schodů paláce, jedna krásnější a ladnější než druhá. On je zdravil v rychlé chůzi zamyšlený jako vždy.

Marina se podívala do zrcadla v kovovém rámu. „Jsem tím průvanem strašně rozcuchaná. Musím si pro čelenku.“ A než se Rusalka zmohla na slovo, už byla za dveřmi.

Stříbrnou čelenku, kterou jí Médea právě vrátila, si vsadila do vlasů jako korunku. Celá udýchaná a s tlukoucím srdcem si mnula studené dlaně, když ji Rusalka v komnatě opustila, aby se Arthos necítil být pod kontrolou.

Když vešel do místnosti, jeho pohled se Marině zdál přátelský. Měla pocit, že v těch temných očích zahlédla něhu. Viděla, jak si ji prohlíží od hlavy až ke špičkám vypůjčených Rusalčiných střevíců. Natáhla ruku k pozdravu, jak jí poradila Rusalka. On jí stiskl dlaň a pak její ruku pozdvihl ke rtům. Marina byla překvapená. Nevěděla, jaký je rozdíl mezi podáním a políbením ruky, ale to gesto ji nesmírně potěšilo.

Usedli ke stolu a Arthos jí ukazoval jakési grafy s dráhou Luny a Plutona. Sledovala každé jeho mrknutí, třesoucí se rukou mu nalila čaj a téměř se štěstím rozplynula, když jí poděkoval a usmál se na ni. Pozorovala, jak upíjí, vnímala jeho hlas, ale ztrácela se ve smyslu slov.

Proč mi nepotřásl rukou, ale místo toho ji políbil? Co znamená políbení? Náhle zrudla a měla pocit, že se jí cosi o polibcích vynořuje ze zastřené paměti. Dostala jsem někdy předtím polibek? Od koho? snažila se vzpomenout si.

„Marino,“ odložil Arthos šálek a pohlédl jí do očí. „Pluto, jeden z vládců Zásvětí, má velkou sílu. Předpokládám, že jste ho musela ve snech během metamorfózy spatřit, mluvit s ním. Vypadá jako temný muž s zářivým pohledem. Nepamatujete si, co vám říkal?“

Bavilo ji dívat se mu do očí. *Je vážný... přitom milý... Je... Proč je král, když je tak mladý? Jako kdybych já byla vílí královna! To by mě nikdo neposlouchal...* Naklonila hlavu a zamrkala. Vůbec si neuvědomovala, jak se usmívá, když mu říká: „Pluta jsem neviděla, opravdu. Ale,“ ztišila hlas, „viděla jsem něco jiného. Stín, který mi roztrhl obal. Vřískal a sahal na mě, br,“ oklepala se.

Arthos stáhl obočí. Znal Marinu dobře na to, aby věděl, že si nevymýšlí. Přesto se mu její vyprávění zdálo podivné.

„Opravdu vás takhle někdo ohrožoval?“

„Na mou duši,“ přikývla vystrašeně.

Arthos se znovu zahleděl do jejího diagramu zrození a vedle na mapu hvězdné oblohy.

„Hvězdy ale nemluví o žádném nebezpečí... Marino...,“ zkoumal její tvář.

Marina ukázala na svůj diagram. „To jste kreslil vy?“

Přikývl.

„To je tuší?“

Zase přikývl.

„To je pěkný, moc se vám povedl. Nechtěl byste mi ho dát? Já bych si ten diagram nechala zarámovat.“

Arthos nejdřív vytřeštil oči, pak zrozpačitěl. Opřel se o opěradlo a založil si ruce.

„Vaše přání, Marino, je mi rozkazem. Ale jen vám připomenu, že když jste byla malá, nejraději byste mi bývala ten diagram hodila na hlavu...“

„Jenže já už nejsem malá...“

Puk se strachoval o sestru, ale velikou starost mu dělala i matka. Když viděl tu nekončící mlhu válející se v křivoklátských lesích, přestože meteorologové předpovídali na ráno krásné slunečné

počasí, když slyšel z rozhlasu, kolik dopravních nehod se na silnicích v okolí stalo, došlo mu, že se královna víl trápí a její trápení přináší mlhu a neštěstí. A tak pískl doma na Čerta a vydal se do vílího pavilónu.

Tam bylo jako vždy útulno. Jedenáctiletí vílí a elfí nováčkové právě svačili. Vystoupal po schodišti a prošel po dlouhém běhounu mezi Rafaelovými plátny krajin, které slouží na Zemi jako brány, až do Aininy kanceláře.

„Já za Marinou, mami, zajdu,“ navrhoval, jenže ona se muchlovala s pejskem. „No, žlatíško moje, šme še dlouho neviděli... Tvoje Majinka je teď daleko za vodiškou, němůžeš k ní... A ty taky nikam nepůjdeš,“ zamračila se na syna. „Ani já k Marině do Rusalčina paláce nesmím, abych nevyvolala podezření.“

„Já žádné podezření nevyvolám,“ bránil se Puk.

„Ale prosím tě, nedělej, že mi nerozumíš. Jsi nápadný. Všechny nymfy po tobě touží, nedostaneš se dovnitř bez povšimnutí. A všichni se budou divit, jak může syn krále lesa chodit za vílou Marinou. Navíc učitel za žákní, které ještě ani není patnáct let.“

„Patnáct jí bude za čtyři měsíce, je to moje sestra a já nejsem úchyl, mami,“ mračil se Puk, jenže Aine se už zase věnovala psovi. Puk si založil ruce. „Ale Arthos za ní šel –“

„Arthos měl důvod, byl za ní pracovně. Navíc, kdyby ses mu omluvil a udobřil se s ním, tak by ti řekl, že Rusalka nepřeháněla, když říkala, že má o Marinu velkou starost. Taky říkal, že povyrostla –“

„Do výšky, do šířky nebo do hloubky?“ skočil jí do řeči.

„Víš, co Puku? Přestaň plácát a jdi do práce. Jsi z celé školy jediný, kdo se tady prochází v pracovní době. Já vím, že nemáš v době metamorfózy koho učit, ale aspoň by sis mohl roztrždit noty v kabinetě,“ vystrkala Aine syna přísně ze dveří. „A Čerta si tady nechám.“

Hm, mám vystudovanou hudební akademii, a abych si třídil noty. To určitě! naštvál se na matku a velkým obloukem se nako vydal ke škole a pak zase pryč, k bráně vedoucí k Rusalčinu jezeru.

Na svazích, které se od jezera zvedají, šumí lesy, dole se jako zrcadlo blýská hladina jezera, kolem leží vodou nasáklé polštáře zeleného rašeliníku. Jít k vodě se dá jen po dřevěné lávce.

Na rašelinících seděly krásné nymfy, jímavě zpívaly a otáčely se za Pukem. Po očku na ně mrkl, ale spěchal dál ke vzdálenější polovině jezera, kde se leskne Rusalčin mramorový zámek.

Než došel k dlouhému oblouku schodiště, spočítal si, že Rusalka teď tráví čas se studenty, a že jeho – syna Panova – pustí strážedovnitř jako obvykle. Nepřepočítal se a po mramorových chodnících kolem kanálů se vydal do Rusalčiných soukromých komnat. To bylo to druhé, co si spočítal: že Rusalka schovává Marinu právě tam.

Chodil od jednoho sálu k druhému, zalhal strážím, dlouhovlasým vodním mužům, že ho posílají Pan s Rusalkou, a díky jeho postavení zapůsobila lež důvěryhodně. A pak už stál před sestrou.

„Teda Marino, ty jsi opravdu vyrostla!“ vrhl se k ní.

Couvla, až narazila na parapet okna, u kterého celé dlouhé hodiny stála. Naslouchala právě zpěvu nymf a vlnění vody, nechávala se ovívat větrem, který občas přinesl osvěžení do mramorových oken. A teď tu před ní stojí neznámý mladík, za ty dva dny už druhý. A skoro taky tak sympatický.

Podala mu ruku k políbení. Takovému, jaké včera dostala od Arthose. Puk nabízenou ruku sevřel a zatřepal s ní.

„Já myslel, že se mi vrhneš do náruče, a ty mi podáváš ruku jak na schůzi,“ rozesmál se. A za ním se ozvalo přísně: „Marina předpokládala, že jí tu ruku políbíš, jako to udělal Arthos.“

„Jo, tak Arthos naší Marině líbal ruku? U všech rohatých, to mě podržte,“ rozesmál se Puk. Vůbec mu nevadila nabroušená Rusalka, která vzala Marinu kolem ramen a oznámila jí: „Představuji ti našeho bratra Puka. Je to faun a tvůj veliký kamarád, ale taky jankovitý kozel, kterému pořád nedošlo, že tě pěkně zmátl.“

„Marinko, promiň, já nechtěl,“ protáhl Puk obličej a pomáhal jí k čalouněnému křeslu. „Jsem se na tebe těšil, a když se za tebou Arthos tak hnal a potom říkal, že jsi krásně vyrostla a že za tebou ještě jednou půjde, chtěl jsem vidět, jaký klenot máme v rodině... No, ne?“ otočil se na Rusalku.

Rusalka zrovna poslala jednu ze svých nymf pro nápoj, který doporučil profesor Fontán Marině na uklidnění, a nad bratrovými řečmi jen mávla rukou.

„Nechci tě vyhazovat, ale řekla bych, že nastal čas, abys šel. Už jsi natropil dost rozruchu, přitom máš být v práci.“

Puk se rozvalil v křesle. „Rusalko, ty jsi stejná jako mamka. Taky mě pořád kibicuješ. A já ještě nemůžu jít. Potřeboval bych s tebou něco domluvit na Svatojánskou noc. Víš, já mám takový průšvih... Teda my máme s otcem takový průšvih... A ty jediná nám můžeš pomoci...“

Proč musel drahý Pluto, vládce Zásvětí, zbavit Marinu paměti? Protože si to hvězdy přály? Protože se všechno musí dít tak, jak jsem si neplánovala?

Všichni jsou vykojení. Ainina nezvyklá melancholie, kterou se jindy projevuje jen Rusalka, přivádí do Čech hustou mlhu, když má zemi vládnout slunné léto. Puk se chová jako pětiletý, Marina zapomněla na svou lásku, na Plantefolieho...

A co se stalo s Arthosem? Zapomněl Marině vyprávět o jejím Lvovi!

To snad ta blížící se Svatojánská noc, ten silný slunovrat. Jiné vysvětlení nemám.

Rusalka nebohá souhlasila s tím, aby Puk nakapal Marininým spolužákům na víčka šťávu Dianina poupěte, hořkého pelyňku. Už je totiž napůl šílená z toho, jak jsou jeden do druhého bláznivě zamilovaní.

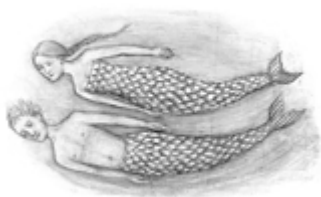
Ano, Černunne, měl jsi pravdu. To byla opravdu královská zábava hodná korunního prince očarovat studijní skupinu vlastním královskému otci, který s tím až do další Svatojánské noci nemůže nic dělat. A teď tou tvojí a Pukovou taškařicí trpí i klidná Rusalka krotící třídu poblázněných nymf.

A Marina? Stále mi proklouzává mezi prsty. Ještě před několika týdny jsem byla přesvědčena, že je na rok uklizena pod vodní hladinu, že ji můj Lev neuvidí vyrůst do Aininy krásy.

Doufala jsem, že za rok u Diany ji popostrčím, aby objevila to tisícileté krvavé tajemství, které ji může pohltnout. Ale za rok může být pozdě! Za rok může láska mezi ní a mým Lvem vykvést jako věčná pouštní růže.

Po věky znám svět, znám lásku, vím, co se v srdcích může odehrát.

Jediná moje spása je to nebohé stvoření, které ani neví, kým je. To nepovedené stvoření, které Marině už nahnalo hrůzu, může být mým nástrojem smrti, mojí jedinou nadějí.

Horovo oko

4.

*Správně vidíme jen svým srdcem.
Co je důležité, je očím neviditelné.*
– Antoine de Saint-Exupéry, *Malý princ*

MARINA KLEČELA U POHOVKY a masírovala si týl, v jehož hloubi, někde uvnitř cítila nesnesitelný tlak. *Když bolí hlava, je celý svět přítěží. A mě bolí hlava čím dál víc*, povzdychla si a znovu se natáhla pro sklenici vody. Přestože jich takových vypila od rána šest, jak jí nakázala Rusalka, její stav se nelepšil. Celý svět jí vnikal do mozku, měla pocit, že se jí hlava roztrhne. *Už ani na Arthose mi nejde myslet*, zoufala si a zkusila vstát, aby se mohla dívat z okna na jezero.

„A bude tě, Marino, ta bolest pronásledovat, dokud se tvá šišinka nepročistí a nenaplní vodou. Pak pookřeješ a uvidíš svět úplně jinak,“ říkala jí před několika dny Rusalka. Jejím spolužákům v učebně také vysvětlovala, co se s nimi děje. Jak probíhá důležitá část jejich metamorfózy zpátky v elementály.

Médea byla ve svém živlu, do slova a do písmene. Avšak jedno písmenko ještě chybělo. Od té doby, kdy pobrala trochu rozumu, se těšila, až se konečně stane nymfou, jak jí bylo dáno genetiky po matce. Jenomže teď jí radost ze splněného snu kalila starost o Marinu.

A nejen jí.

Celá jejich jedenáctka seděla za kovovými stolky v síni s bazénem. Právě začala hodina s profesorkou Rusalkou, která se hned po příchodu zadívala na Médeu a ledově spustila: „Jestli si myslíte, slečno Buližníková, že nevím o vašich výletech za Marinou, tak jste na omylu. Přemýšlela jsem, jak vás potrestat, abyste si navždy pamatovala, že jsem to já, kdo tady vládne jménem krále vod...“

Médea se nepatrně příkrčila v lavici.

Rusalka si doma v zámku potrpěla na krásné letní šaty, nyní přecházela místností v minišatech, které předtím půjčila Marině na schůzku s Arthosem.

„Máte štěstí, Médeo. Profesor Emanuel shledal, že vaše návštěvy jdou Marině k duhu. Takže jsme se dohodli, že vás k ní budeme postupně pouštět všechny. Nebude to pro ni pak takový šok, až s vámi zasedne v učebně. Profesor Emanuel rozhodl, že dneska odpoledne za ní půjde s Médeou Tereza, protože je z vás neklidnější.“

Házeli na sebe překvapené pohledy, ale Rusalka už přešla k další věci, kterou se studenty potřebovala vyřídit. Otevřela zápisník. „Nejdřív si zkontrolujeme, kolik jste toho vypili... Vilíme, jen dvě sklenice? Vy se opravdu snažíte dělat vše proto, abyste měl jako elementál zdravotní problémy,“ zabodla své tyrkysové oči do mlčícího Vildy, který si jen posunul brýle na kořeni nosu a ještě více natáhl dlouhé nohy.

Sotva se po té metamorfóze vešli do lavic, jak všichni vyrostli do všech tří rozměrů, a Vilda byl ze všech nejvyšší.

Rusalka si odhodila své krásné nazlátlé vlasy a kriticky si třídu měřila. „Mívám ve zvyku zadat v tomto okamžiku studentům projekt, který vypracují v naší knihovně. Jenže – profesor Pan mi právě sdělil, že jste ještě nezvládli problematiku Krakonoše, což je ve skutečnosti taková banalita. Proto nebudu riskovat, že nezvládnete problematiku šišinky. To je totiž tak významné téma, že proti tomu je nějaký Krakonoš jen malá násobilka,“ dokončila jízlivě.

Vilda měl sto chutí namítnout, že bez násobilky se nedají vymyslet společné jmenovatele zlomků, ale raději mlčel. Nerad by dostal nějaký trest za nevhodné poznámky. Slyšel od bráchy cosi o trestném úklidu u raků. A ti prý štípou...

Rusalka zatím dala pokyn, aby se zvedli a opustili učebnu. Stoupali zámkem po mramorových schodištích ke knihovně umístěné až nahoře pod střechou. V podkroví jsou knihy, kterým, jak známo, nesvědčí vlhkost, alespoň co nejvíce vzdáleny vodní hladině jezera.

Knihovna slouží zároveň jako studovna a chrání ji malý vchod s těžkými skleněnými dveřmi. Jediný vchod uzavírající ohromné bludiště sálů a síní. A všude naleštěný mramor, mramorové mozaiky po stěnách, stropěch i podlahách. A police z mramoru, na kterých stojí seřazené tisíce knih a rukopisů.

Sotva vešli, šla jim s úklonou vstříc nymfí dáma celá v bílém rouchu a z kapuce jí padaly zlatavé lokny stejně jako Rusalice.

„Noro, tak už je vedu, ale nenecháme je, aby si vše vyhledali. To by tu byli s jejich rychlostí do konce světa. Stačí, když jim připravíš literaturu k Horovu oku,“ přikázala Rusalka. Nora se s úklonou zase vzdálila a oni po sobě házeli nejisté pohledy. *Takhle nás podceňovat! Jenže račí klepeta jsou račí klepeta, a pokud Vildův bratr nelhal, je lepší mlčet a poslouchat...*

Od jezera a ramen potoků, které se do něj vlévaly i z něho vytékaly, vzlétaly nymfí písně, když Rusalka vedla studenty knihovnou